

[Steen.]

særlig hvad angaar Landbrugets Ejendoms-skatte, ønsker jeg dog at gøre opmærksom paa, at i praktisk talt alle Kriseaarene har Landbrugets Ejendomsskatte været lavere, end de var det under Venstres Styre. I indeværende Finansaar vil de formentlig vise nogen Stigning, bl. a. som en Følge af Udligningen af de sognekommunale Budgetter. Men det kan ikke benægtes, at i hele den Aarrække, der omfatter Landbrugs-krisens Opstaaen og Kulmination, har den nuværende Regering gennemført en indgribende Krisepolitik over for Landbrugs Beskatning i Modsætning til, hvad Tilfældet var, saa længe Venstre havde Regeringen. Medens Landbrugets Ejendoms-skatte under Venstres Regering i Aaret 1927—28 var 58 Mill. Kr. til Stat, Amt og Kommune tilsammen, var de i 1932—33 nede paa 44 Mill. Kr., i 1933—34 nede paa 35 Mill. Kr. som Følge af de ekstraordinært store Tilskud til Nedsættelse af Amtsskat-terne, og i 1934—35 var de 46 Mill. Kr. Først i 1936—37 naaede de op paa det samme Beløb, godt 58 Mill. Kr., som de var under Venstres Regering i 1927—28. Og det var paa et Tidspunkt, da Landbrugs Forrentningsprocent var 1,8. Ser vi derimod paa de Bevægelser, der er fore-gaaet baade med Hensyn til Ejendoms-skatte og personlige Skatte for andre Ejen-domme end Landbrugsejendomme og for Ikke-Landbrugere, da ser vi, at der gennem disse Aar er en Stigning for Ejendoms-skatte fra 54 til 66 Mill. Kr. og for Indkomstskatte fra 235 til 315 Mill. Kr. Jeg synes oprigtig talt ikke, at disse Tal danner Grundlag for den Agitation, der føres, og jeg tager Anledning til at sige til Partiet Venstre: Der var i Partiets sidste Regeringsaar Ejendoms-skatte for Landbruget af samme Størrelse som i 1936—37, og havde Partiet haft noget virkeligt Ønske om at tilvejebringe en Ændring i disse Skatte, saa havde det dengang haft Lejlighed dertil. Det kon-servative Folkeparti var mere end villigt. Jeg kan forsikre Partiet for, at en Politik, der gaar ud paa at bebrejde andre, at de ikke gør det, Partiet ikke selv fandt rigtigt og forsvarligt, da det havde Magten dertil, vil blive baade forstaaet og bedømt efter Fortjeneste.

Men det er jo ikke alene med Hensyn til Skatte, at det forholder sig saaledes. Naar jeg læser om, hvorledes Hr. Madsen-Mygdal nu rejser Landet rundt, og stiller Krav til og retter Bebrejdelse imod den nuværende Regering, ganske paa samme

Linie, som det ærede Medlem Hr. Brorsen gjorde det her i Gaar, bebrejder den nuværende Regering, at den ikke paa det militære Omraade opfylder en Række Krav, der nu er baade Hr. Madsen-Mygdals og det ærede Medlem Hr. Brorsens, saa maa jeg sige, at saa har jeg lidt svært ved at frigøre mig for Erindringen om en Statsminister, der havde det ærede Medlem Hr. Brorsen til Forsvarsminister, og som i sin Tid ikke fik sin Finanslov vedtaget. Hvorfor? Fordi han stædigt nægtede de Konservative de militære Bevillinger, han nu saa voldsomt bebrejder den nuværende Regering, at den ikke har tilvejebragt. Men naturligvis, saa længe Forholdet de to Partier imellem er dette, at naar de har Magten dertil, saa vil det ene af dem ikke, og naar de ikke længere kan noget sammen, saa vil de begge to, ja, saa har vi andre saadan set ikke noget at beklage os over. Men vi burde i hvert Fald være fritaget for Bebrejdelse fra det Partis Side, som ikke vil, naar det kan.

Jeg ser, at navnlig Det konservative Folkeparti for Tiden er stærkt optaget af Samarbejdet de to Regeringspartier imellem. Paa et Møde her i Byen den 4. Oktober har det ærede Medlem Hr. Westermann ifølge „Nationaltidende“s Referat under voldsomt Bifald fremsat Krav om, at de radikale Ministre skulde fjernes fra Regeringen. Det skulde dog ikke være straks, det ærede Medlem Hr. Westermann nøjedes med et „snarest muligt“, det giver dog altid en Frist. Jeg vil i denne Anledning til det ærede Medlem Hr. Westermann gerne sige, at Fremsættelsen af dette Krav eller Ønske, som man nu vil, tjener virkelig det ærede Medlem Hr. Westermanns politiske Instinkt til Ære, for det er jo nemlig rigtigt, at saa længe det socialdemokratiske Parti og Det radikale Venstre paa Grundlag af et Samarbejde, som vi nu gennem snart 10 Aar har vist, at vi havde baade Evne og Vilje til at føre, fortsætter en Politik paa samme Maade og efter samme Retningslinier som hidtil, ja, saa kan Oppositionen ikke klare sig. Derfor ser det ærede Medlem Hr. Westermann fuldkommen rigtigt, det er en Opgave for Oppositionen at prøve, om denne Hindring for dens Planer ikke var til at fjerne. Men jeg maa jo bedrøve det ærede Medlem Hr. Westermann med, at vi andre forstaaer jo ogsaa Hensigten, og der regnes mest nøgternt, hvis man regner med, at denne Hindring stadig bestaar. Vi ønsker ikke at overlade dette Spørgsmaal til Afgørelse hverken af det ærede Medlem Hr. Westermann eller af den Forsamling, der